

Jeg var styrmandsaspirant, men ellers var størstedelen af den menige besætning alle søfolk udmønstret fra USA, lidt blandet, men hovedsageligt skandinavere og igen flertal danskere.

Jeg husker vi blandt andre JL ansatte blev betragtet som lidt af nogle pariaer. Dette vel mest fordi vi var langt hjemmefra og førte noget af en barsk tilværelse.

Jeg var ældste aspirant og da skibene kun var udrustet til huse normal besætning, fik jeg tildelt et passagerlukaf med eget bad o.s.v.

Vi startede som sagt i Canada med at laste stykgods til de forskellige destinationer både i USA og Sydamerika. Også Quebec blev besøgt. Måske var der gods, der skulle af i en af de første havne i Syd, hvilket jo gav en del ekstraplanlægning og gentagne flytninger af gods.

I Canada/USA var der jo restriktioner, hvilket betød der bl.a. skulle stå drikkefontæner hvor havnearbejderne arbejdede.

En gang i Montreal lastede vi i flere lastrum, og vi bemærkede at flere af havnearbejderne skulle hen i lastrum 5 for at drikke. Desværre skete der det, at en havnearbejder, da han skulle tilbage til sit lastrum, gik forkert og kravlede ned i lastrum 3, som var tom.

Han trådte forkert og styrtede ned og døde selvfølgelig. 2 ambulancer kom og kørte igen. Han hørte ikke til deres distrikt. Endelig kom der en ligvogn, som tog ham med så vi kunne spule al blodet væk. Vi undersøgte så drikkefontænen i 5 og den var fyldt med Seagram 5 whisky, som vi tilfældigvis lastede der.

Ellers var turen på østkysten af USA nogenlunde fredelig, hvor vi kun var vagter eller tallymænd og kontrollerede at lasten blev placeret der hvor den skulle, så først ud - stod nogenlunde øverst. Vi lastede alt fra batterier til luksusbiler. Engang plantede de en amerikanerbil oven på kasser med colaglas, men det var jo livet.

En anden gang lastede vi dynamit i en by Savannah. Meget forsigtigt blev pallerne landet på tykke madrasser og kasserne båret forsigtigt. Brandslanger skulle løbe konstant. Kronen på værket var, at man placerede en container med detonatorerne ret oven på, hvor dynamitten lå. En eventuel påsejling lige der og vi ville alle lære at flyve.

Det tog et par dage og en aften spillede vi fodbold på kajen. Selvfølgelig røg bolden i vandet men pyt, der var ret varmt så en rask svømmetur var velkommen, indtil vagten fortalte, at der var ret mange alligatorer og slanger i vandet. Så sluttede den fodboldkamp.

Den lidt hårdere del af rejsen begyndte oftest efter Panamakanalen. Ikke i Panama, for der lå vi i den amerikanske del af havnene eller ved Stillehavskysten - måske i Panama, men stadig nogenlunde velordnede forhold.

Første land var Columbia, som dengang var et ret lovløst land. Når vi ankrede op på floderne skulle der altid hænges projektører ud over siderne og spuleslanger lagt ud. Kanoer drev om natten op langs siden og vi blev entret af tyvebander.

Meget populært var malerskabet som engang blev tømt mens vi barrikaderede os indendørs. Dette efter lidt kamp, hvor vi bevæbnede med koste og lignende måtte slås mod macheter. Vi gik indendørs og så hvordan malerskabet blev tømt og kanoerne sejlede bort.

Så slap vi for at male resten af turen, hvis da ikke lige vi mødte en anden af rederiets skibe så vi kunne låne. Indtil Equador mødte vi ofte reeferbådene og ellers mener jeg der var 5-6 WCL skibe.

Vi anløb jo ofte havne eller på reden tidligt morgen og lossede. Om aftenen sejlede vi videre og mens vi sejlede gjorde vi lugerne losseklar til næste morgen. Flyttede eventuel gods i lasten. Det var jo gammeldags skærstokke og træluger vi balancerede på og Stillehavet var ikke altid så stille endda.

Vi lossede ofte i pramme med egne bomme så de skulle også stilles og gøres klar. Efter nogle dage var flertallet af os ret skæve på grund af mangel på søvn, så der gled en del sprut ned for at holde os i gang.

Når vi kom til Callao Peru fik vi lejlighed til at hvile ud. Vi lå der ofte i flere dage, op til en uge med et par dage på strømmen før der var plads ved kajerne. Jeg vil ikke ligefrem fortælle, at vi hvilede for selvfølgelig skulle alle på værtshus.

En gang vi lå på strømmen som eneste danske skib sammen med en 10-12 andre skandinaviske skibe var det ikke så sjov på værtshusene. Vi fik fat på en ret stor båd og alle der havde fri sejlede med i land. Ved havnen bestak vi en lastvogn til at køre os op foran vores foretrukne værtshus og skulle af lastvognen. Der stod nogle betjente og da den første klatrede over fjælden fløjtede betjenten i vilden sky, men da der fulgte mere end 20 efter røg fløjten i lommen og betjenten fortrak. Det lykkedes os at rydde værtshuset for fremmede og vi havde det for os selv. Jeg vil undlade at berette om de særdeles smukke unge piger vi var meget forelskede i.

Næste "hvile"havn var Valparaiso, men imellem Callao og Valparaiso var der mange småhavne ,hvor vi anløb. Oftest på reden losse i pramme om dagen og samme rutiner om natten. Turen fra Valparaiso til Punta Arenas varede 6 dage med normal søtjeneste uden overarbejde bortset fra, at jeg havde 4-8 vagten og som regel skulle arbejde til 12, hvor vi skulle skyde solen. Var vejret hårdt og der ikke havde været jordskælv sejlede vi meget indenskærs. Rent slaraffenland hvor vi ankrede op om natten, købte østers og fisk af ildlandsindianerne. Hovmesteren og lodsens købte engang får og lam og da lodsens skulle i land fik han de små (lammene) og høkeren beholdte de store fårene, så vi åd uld smagende kød i en periode indtil han måtte kassere en del. Han var ret upopulær.

I Punta Arenas lossede vi det sidste og kunne begynde returrejsen. Vi havde måske lastet lidt undervejs, men ellers skulle vi som regel til Antofagasta og laste kobber eller tinerts Kaffe og meget andet kom også i lasterne.

Oftede havde vi også chilesalpeter noget ret brandfarligt skidt, som blev blæst løst ned i lasterne. Her måtte vi jo opsætte skillerum osv.

En gang lastede vi rå sukker. Da vi kom til NY og lossede var der 20 graders frost og mange sække gik itu. Skibets dæk lignede en stor slikkepind, som vi ikke kunne spule væk. Vi lossede i Brooklyn og lå tæt ved hangarskibet Enterprise, som brændte mens vi var der. Frosten var så hård at brandslanger frostsprængte. En ret stor katastrofe.

Men ellers nordpå gennem Caribien og dejligt i den varme havstrøm indtil vi mødte polarstrømmen. Det var som at slå en streg og på et øjeblik faldt temperaturen ofte drastisk.

Vores hovedhavn i USA var jo New York East River pier 27. Men under rejsen besøgte vi jo udover Canada Baltimore, Philadelphia, Charleston og mange andre havne.

En rundrejse varede ca. 3 måneder og på grund af de mange overtimer var der jo en del penge på bogen til NY og opsparing.

Jeg tror jeg kunne skrive en mindre bog, især hvis jeg medtog hvad jeg ikke vil vise min hustru og rederiet i øvrigt.

Vidne til et mord i Colombia var en af de mindre behagelige men ellers var/kunne turene være rig på oplevelser.

Det er skrevet uden korrektur, så tilgiv mig de sikkert mange slåfejl.

Hilsen
Leif Heby M/S Tenna Dan